

наистина, всички заплахи излѣзоха само праздни закани.

Имаше и вътрешни безредици. Болярътъ Груица се отказа да му се покорява и разпусна стотнитѣ си. Парицитѣ на боляра Денко напуснаха господаря си, побѣгнаха въ горитѣ и станаха разбойници. Борилъ надумваше неразумнитѣ власти и ги насѣскваше къмъ неподчинение. Разгнѣвенъ отъ това, че царьтъ не даде Родопскитѣ области нему, а на братовчеда му Славъ, деспотътъ явно почна да върши това, което навремето Иванко правѣше срещу Асѣна И мнозина недоволници виждаха въ него вече бѣдация Калояновъ замѣстникъ. Всички врагове на богомилитѣ, недоволнитѣ отъ въвеждането на католичеството, по-заможнитѣ власти, които виждаха какъ имотитѣ имъ се разсипватъ отъ данъци за бранъ и орѣжия, всички тайно минаваха на страната на Борила. И новъ заговоръ скришно и неусѣтно почна да плете мрежи въ мрака на недоволството, завистьта и алчността...

Калоянъ виждаше всичко. Затова най-напредъ се загради съ вѣрни тѣлохранители, които день и нощъ пазѣха съ остъръ взоръ вратитѣ на покоитѣ му. Тѣ бѣха начелникътъ Радулъ, страторътъ Константинъ и войводата Манастъръ. Единиятъ преданъ и вѣренъ като куче, вториятъ снаженъ великанъ, който съ голи юмруци душеше дивеча на ловъ, третиятъ хитъръ и ловкъкъ куманинъ, който отъ първи погледъ познаваше кой иде съ зло намѣрение и кой таи нѣщо недоброчестно въ сърдцето си.

Затова, веднага следъ победата при Филиповградъ, Калоянъ бързо се върна назадъ, срути до основи кудата на боляра Груица, него самия заповѣда да посѣкатъ, прати потеря срещу разбойниците, назначи Борилъ катастрофалакъ на Червенъ, за да не се срѣща често съ непокорнитѣ власти, и въ началото на 1206 година, потегли къмъ Димотихонъ.

Отъ тогава почна страшната, непосилна борба на Калояна.

Това бѣ великата бранъ, за която бѣ мечталъ още отъ юноша. Съ кораво сърдце и корава рѣжка, той поведе неизброимитѣ си пълчища къмъ Тракия и Долна земя, по-